

VALORI NEPIERITOARE DIN GLIA NATALĂ

*P*ărintele Constantin Alecse este parohul bisericii ortodoxe române „Sf. Treime” din Los Angeles, California – SUA și protoiereu al protopopiatului Coastei Pacifice (ROEA), în cadrul Eparhiei românești de la „Vatra Românească”. Amintirile frumoase și gândurile luminoase despre Părintele Alecse, încă din timpul studiilor noastre comune la Seminarul teologic „Kesarie Episcopul” din Buzău, în anii 70 ai secolului trecut, le așternem și pe hârtie, spre publicare, în autobiografia sa, precum și în

cartea monografie a localității sale natale Dâmbroca, din comuna Sageata, județul Buzău.

Nimic nu este mai util și mai convingător în existență, ca om și slujtor al lui Dumnezeu, decât aprofundarea rațiunilor lucrurilor și a perspectivelor viețuirii ordonate, demne și cinstitute, în „apele” curate ale obârșiei și în adâncul gliei străbune, în care se înrădăcinează neamul.

Satul natal, biserica botezului, școala, rudeniile după trup și după duh, datinele, tradițiile, obiceiurile, educatorii, dascălii, colegii, prietenii și familia creștinească reprezintă repere și valori fără de care nu avem legitimitate și nici demnitate, pe orice trepte socio-umane ne-am situa și în orice loc am activa.

În cazul părintelui Constantin Alecse, toate aceste realități originare spirituale și culturale stau pe „altarul” inimii sale și grăiesc continuu, atât prin bogatele sale cunoștințe, cât și prin faptele sale, cu adevărat demne de neamul căruia îi aparține, de Biserica în care slujește și crește neîncetat înspre desăvârșire. Toate acestea sunt acum presărate, cu discreție și seriozitate, în sufletele românilor noștri de pe Coasta Pacificului, patria lor adoptivă, pe care o cinstesc întocmai ca și pe cea originară. Ei

sunt acolo „punți” luminoase între două popoare înfrățite și apropiate, chiar dacă distanțele sunt atât de mari.

Cred că n-am fi avut prilejul unei atât de plăcute evocări: omul și obârșia sa, satul natal Dâmbroca, dacă „plămada” sa n-ar fi fost „frământată” cu atâta sfințenie și răbdare de evlavioșii și neuitații părinți ai misionarismului nostru de astăzi, de peste Ocean, Părintele Constantin. Ziua bună se cunoaște de dimineață și omul adevărat se adeverește a fi asemenea pomului bun, care prin roadele sale ne îmbogățește și ne bucură.

Așa am avut bucuria să-l cunosc pe tânărul seminarist Constantin Alecse în anul 1970, la seminarul nostru buzoian. Era în anul terminal, al cincilea. Făcea parte dintr-o clasă ai cărei viitori absolvenți ni se păreau nouă, celor din anul începător, niște domni, în cel mai frumos înțeles al realității.

Așa era pe atunci! Cei mici ne adresam respectuos colegilor mai mari cu „Domnule elev”. Și astăzi mă bucur de atmosfera care era atunci între noi, între noi și profesorii noștri, între noi și părinții noștri. O atitudine de mult bun simț. O conviețuire respectuoasă, constructivă și responsabilă, într-o școală cu totul aparte, dacă ne gândim la perioada ateismului agresiv de atunci. Eram chiar cei aleși de Domnul, din familiile și satele noastre, peste care nu reușise să se depună „rugina” indiferentismului și a necredinței, cu toate că oamenii își făceau semnul Sfintei Cruci, de teamă, cu limba în cerul gurii! În tăcere. Pentru că în ei pulsa sincer și curat credința în Dumnezeu.

Am avut parte de profesori mari, generoși, demni și mărinimoși la suflet. Școala noastră seminarială ne-a deschis larg orizontul credinței și pe cel al cunoașterii și ne-a inițiat în slujirea devotată, profundă și neșovăielnică. De aceea, poate, am străbătut dificultățile, corect, fiecare în felul său, etapă cu etapă, până în actualitate, în țară sau în străinătate, fără a ne înstrăina de ceea ce rămâne în noi, frățietatea, prietenia, solidaritatea și conștiința apartenenței la aceeași „mamă”, Biserica, și la aceeași „brazdă” a rădăcinilor existențiale, satul natal. Părintele Constantin mi-a fost, în Seminar, mentor. L-am apreciat mult pentru seriozitatea, pentru cultura sa și pentru zâmbetul său prin care m-a apropiat prietenește și nu cazon, de la superior la inferior.

Mi-aduc aminte de convorbirile noastre, de plimbările noastre prin parc, de meditațiile până seara târziu, de nopțile de pregătire pentru teze și examene și de neuitatele noastre rugăciuni, în comun, atât seara și dimineața, pe holul imens al seminarului, în fața icoanei uriașe a Răstignirii Domnului, având permanent candela aprinsă, dar și de înălțatoarele slujbe de la paraclisul din „trupul” palatului episcopal.

Îl văd și acum pe colegul meu preferat citind mult, mai ales după ce la sport și-a fracturat un picior, iar eu nu mai știam cu ce-l puteam ajuta, să revină la obișnuitul nostru program.

Timpul și situațiile ne-au oferit căi diferite în instruirea teologică, din țară și din străinătate, cât și în slujirea bisericească.

Prețuirea la timpul prezent, în orice împrejurare, rămâne nu doar mângâiere sau consolare de moment, ci exercițiu real de comunicare prin rugăciune, fie și la orele diferite ale fusului orar, dar mai ales prin comuniunea frățească și prietenia, alimentate, iată, și cu astfel de inițiative laudabile ale Părintelui Constantin.

Crede, simte, trăiește și slujește ca și noi cei de acasă, de la Dâmbroca, de la Buzău și de oriunde are prieteni și frați de aceeași credință și de același neam. Strălucește acolo în două sensuri: bun român și bun cetățean american.

Ne oferă un exemplu de fidelitate față de familia sa de acasă și așează satul la rangul de cetate a credinței, a culturii și a tradițiilor, pe care îl arată ca pe o icoană, spre venerare, multora, de aici și de acolo!

Așa vor înțelege mult mai mulți dintre noi să nu ne dezrădăcinăm și astfel vor îndrăgi mulți dintre americani pe oamenii cu adevărat onești, care poartă virtuțile neamului lor în inimă și rodesc bogat acolo unde au fost așezați.

Din același sat Dâmbroca a odrăslit și cel mai mare teolog patrolog al Bisericii noastre, marele profesor Ioan Gh. Coman. A strălucit și dăinuiește, de Dincolo, prin a sa vastă operă, pe „cerul” sfințeniei și al frumuseților nepieritoare, deși s-a scurs mai mult de un secol de la nașterea sa.

Să-l ajute Dumnezeu pe Părintele Constantin Alecse, în mijlocul familiei sale din California, în lucrarea sa entuziastă și pragmatică, dar mai ales în credințioșia și fidelitatea sa față de cei ce trudim pe vatra străbună, cu pace, cu bucurie și, mai ales, cu bogăția roadelor luminoase și trainice.

Părinte Constantin, știți și reușiți prin fapte să rămâneți mereu în sufletele și în prețuirea celor de acasă!
Știm și noi că avem loc în sufletul generos și deschis al sfinției voastre.

Vă felicităm, din inimă, pentru darul făcut satului natal și gliei, culturii și sufletului românesc, deschis spre slujirea fraților noștri de pe Coasta Pacificului.

Cu prețuire și binecuvântare,

+ CASIAN

Arhiepiscopul Dunării de Jos